

Ves, vés amb compte

17/IV/1980

En l'ús de les formes d'imperatiu del verb veure es presenten sovint certs dubtes els quals, a més, es tradueixen més d'una vegada en errors. Són dubtes, és clar, que es poden resoldre d'una manera ràpida i segura amb la consulta de qualsevol taula de verbs irregulars, però no deixen d'ésser convenientes alguns comentaris sobre aquest punt.

Es ben coneguda la diferència de significat que hi ha entre veure i mirar, però un dels diversos sentits amb què es pot usar el primer equival al del segon, tal com indica el Diccionari Fabra que hi atorga, com a definició d'aquest sentit, l'equivalència entre veure i examinar, considerar i procurar. I és amb aquest significat que s'usa el verb veure en el mode Imperatiu, les formes del qual, obeint a una tendència pròpia d'aquest mode, agafen sovint un valor interjeccional:

Un error molt freqüent en l'ús d'aquest imperatiu es localitza en la primera persona del plural, que té una única forma, vegem, en lloc de la qual, però, sovint es fa servir veiem, que correspon a l'indicatiu. Cal recordar que veure és un d'aquells verbs del segon grup —com beure, llegir, deure, etc.— que presenten una g irregular en l'imperatiu i el subjuntiu, i que aquesta irregularitat afecta sempre les formes de primera persona del plural. Cal evitar, per tant, frases com «Velem-ho tot seguit» o «Velem-lo un moment», en lloc de Vegem-lo tot seguit o Vegem-lo un moment. En

canvi, per a la segona persona, tant del singular com del plural, existeixen dues formes: veges i vegeu que són les principals i veu i veieu, considerades secundàries. Però les formes del singular no són avui usades sinó en certes frases sovint com hem dit, amb un valor gairebé interjeccional o exclamatiu: Veges que no faltis res. Ves que no t'equivoquis. Ves quin coses! I hi recorrerem més viat al verb mirar en frases que, en el plural, resolent encara amb les formes de veure: Vegem (o veiem), quin resultat. Vegem (o veiem) el diccionari. Vegem (o veiem) més detalls al capítol següent. És normal l'ús d'aquesta forma d'imperatiu en obres de divulgació, treballs, erudits, etc., per a remetre al lector a un altre apartat, capítol, etc., normalment amb les abreviatures Veg. o V.: Veg. apartat 8. V. pàgina 15. — Hom confon, també, l'imperatiu ves amb el del verb anar, vés. El primer es pronuncia amb e oberta i el segon, marcat amb un diacrític, amb e tancada. Quant a l'ús, vegeu aquestes exemples: Ves que no caiguis. Ves quin cas. Vés a veure! Vés-te'n i acumula en una recomanació molt habitual, Ves, vés amb compte.